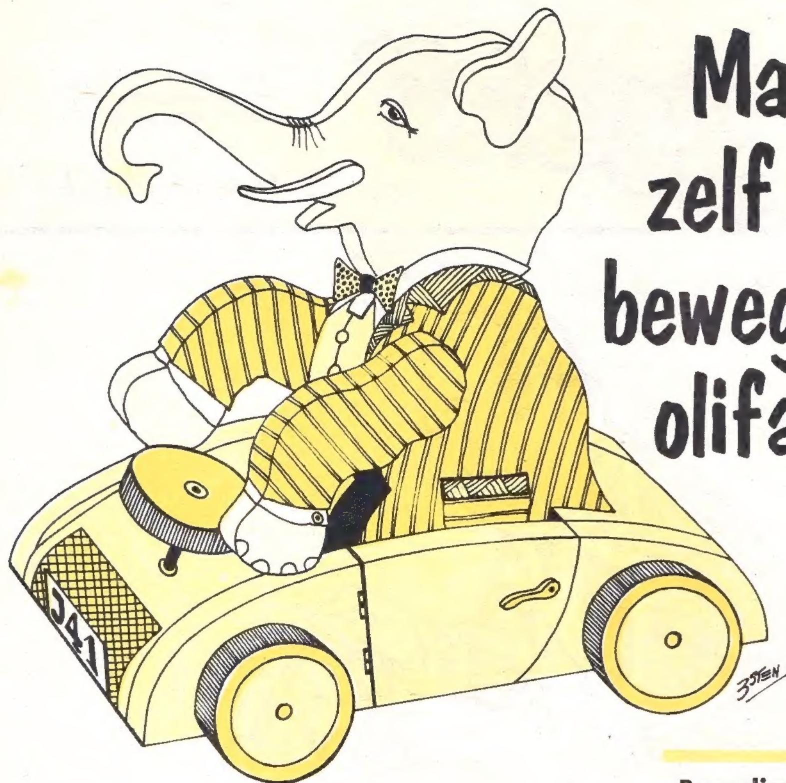
SJORS

12 januari 1963
VERSCHIJNT
WEKELIJKS

Nr. 2

van de Rebellenclub

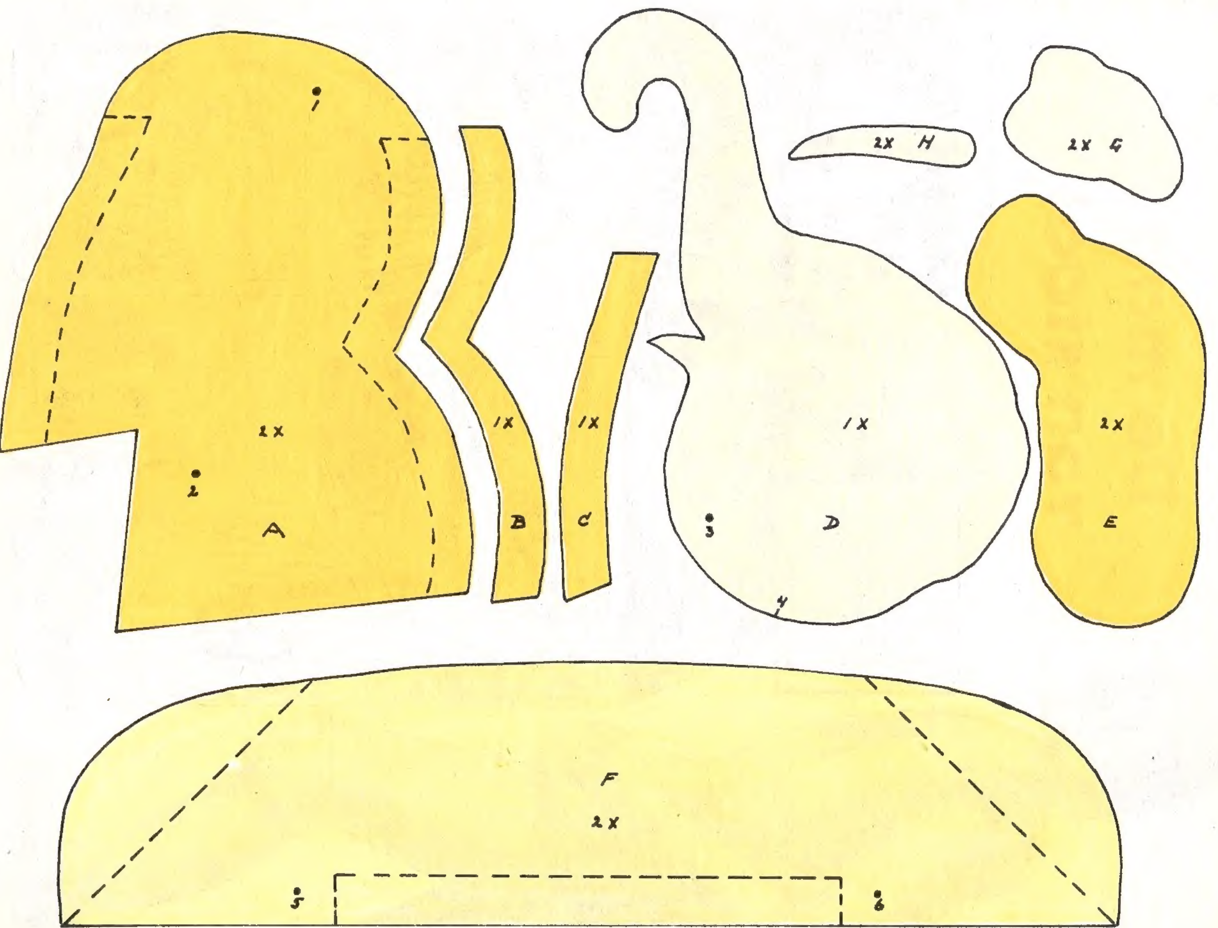
Maak zelf een bewegende olifant!

We tekenen eerst alle onderdelen op ware grootte na. Daarna brengen we tekening A t/m F over op multiplex van 1 cm dik en H en G op triplex van 6 mm dik. Alle delen uitzagen met een fijn figuurzaagje. Nadat we alles geschuurd hebben, boren we in de binnenkanten van de romp op de op tekening A aangegeven punten een gaatje van 3½ mm. Deze gaatjes boren we niet helemaal door. Hierin komen twee pennen van 2½ cm (je kunt ze maken van een dikke spijker of een oude breinaald). Nu lijmen we B en C op de op tekening A aangegeven plaatsen. In de kop boren we op punt 3 een gaatje van 4 mm. Nu de kop lakken (gronden, schuren, lakken, schuren, aflakken). Dan de ogen op de kop tekenen en de oren en slagtanden bevestigen. Nu lijmen we de romp in elkaar (eventueel bijschuren), maar voordat we de kop op zijn plaats brengen bevestigen we een sterk draadje met een spijkertje aan de kop op punt 4. Het gaatje in de kop schuiven we over het pennetje op punt 1. Nu lakken we de romp en tekenen een jasje enzovoort. In de zijkanten van de auto boren we op de punten 5 en 6 gaatjes van 4 mm. De voor- en achterkant van de auto zijn stukjes hout (geen hardhout) van 7½ cm lang, 5 cm breed en 2½ cm dik. Ze worden op de aangegeven plaatsen gelijmd en zodanig weggezaagd en geschuurd dat ze mooi rond met de zijkanten lopen. Voordat we de auto in elkaar lijmen steken we de asjes door de gaatjes in de zijkanten. De vooras is een meccano-asje nr. 15b, de achteras een meccano-krukas nr. 134. Aan weerskanten zagen we iets van deze asjes af, zodat ze 9 cm lang worden. De bodem van de auto is een stukje multiplex van 10 × 5 × 1 cm. Als we alles gelakt en er deurtjes op geschilderd hebben, bevestigen we de wielen aan de assen. (De uiteinden van de assen een beetje plat slaan.) De wielen hebben een doorsnee van 4½ cm, evenals het stuurwiel, dat met een stevige spijker aan de neus van de auto wordt bevestigd. Daarna zetten we de voorpoten van de olifant vast aan dit stuurwiel en de romp aan de bodem van de auto. Het draadje aan de kop van de olifant gaat nu vóór het pennetje in de romp op punt 2 langs en wordt aan de achterkant met een spijkertje vastgezet. We spannen het draadje zo, dat de kop op en neer gaat als de krukas het draadje straktrekt. *Te.*

Benodigdheden:

Stukje multiplex van 30 x 25 cm, 1 cm dik.
Stukje triplex van 5 x 10 cm, 0,6 cm dik.
2 blokjes zachthout van 7½ x 5 x 2½ cm.
5 wieltjes, doorsnee 4½ cm.
1 asje, meccano nr. 15b.
1 krukas, meccano nr. 134.
Busje grijze lak, rode lak, grondverf.
Tube lijm.

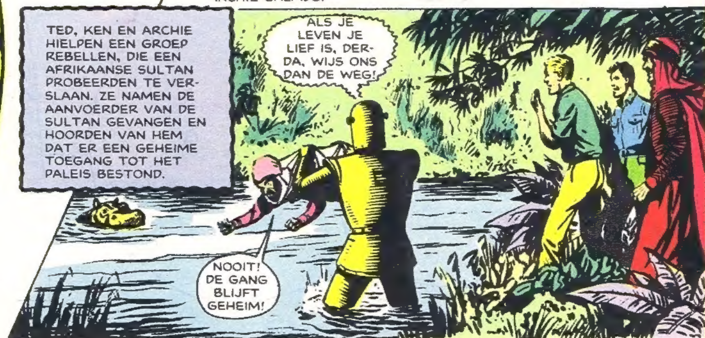

2X A
1X B
1X C
1X D
2X E
F 2X
2X G
2X H

De man van staal

TED BEDIENDE ZIJN MICROFOON EN DE MACHTIGE STEM VAN ARCHIE GALMDE:

TED, KEN EN ARCHIE HIELPEN EEN GROEP REBELLEN, DIE EEN AFRIKAANSE SULTAN PROBEERDEN TE VERSLAAN. ZE NAMEN DE AANVOERDER VAN DE SULTAN GEVANGEN EN HOORDEN VAN HEM DAT ER EEN GEHEIME TOEGANG TOT HET PALEIS BESTOND.

MAAR TOEN WEERKLONK EEN LUID GEPLAS.

ARCHIE HIELD DE MAN STEVIG BEET.

TOEN GAF DERDA TOE.

TED WENDDE ZICH TOT DE REBELLENLEIDER.

ARCHIE MAAKTE VAN LIANEN EEN SOORT TUIG VOOR DE GEVANGENE.

GROMMEND LEIDDE DERDA DE VRIENDEN NAAR EEN SPELONK.
HIER IS DE INGANG! VEEL GELUK!
WAT BEDOEL JE? JIJ GAAT OOK MEE!

VOORZICHTIG LIEPEN DE VRIENDEN DE GROT IN.
ALS DERDA ONS MAAR NIET IN EEN VAL LOKT!
HIJ ZAL WEL WIJZER ZIJN!

DERDA SCHROK TOEN TED ARCHIES ZOEKLICHT ONTSTAK.
WAT?!
ZO KUNNEN WE JE BETER IN DE GATEN HOUDEN!

HELAAS KONDEN DE VRIENDEN DERDA'S HANDEN NIET ZIEN.
ER IS NOG EEN MANIER OM DE SULTAN TE WAARSCHUWEN, MAAR DAN MOET IK VLUG ZIJN!

DE SULTAN WAS INTUSSEN ONGERUST GEWORDEN.
VREEMD DAT ONS LEGER NOG NIET TERUG IS. DE STRIJD MOET AL LANG BESLIST ZIJN!
IK VERTROUW HET NIET! VOLG MIJ!

DE SULTAN GING NAAR DE KERKER VAN DE GEVANGENEN.
IK VREES DAT DE STALEN MAN MIJ HEEFT MISLEID! LAAT DE WILDE DIEREN KOMEN!

EN EVEN LATER...
ZO GAUW IK ZEKERHEID HEB, ZAL IK DE KOOIEN LATEN OPENEN!

OP DAT OGENBLIK SLOEG DERDA OP DE VLUCHT.
VLUG, ARCHIE! GRIJP HEM!
PAS OP, ER ZIT DAAR EEN HANDEL IN DE MUUR!

TOEN WEERKLONK EEN LUID GERATEL EN...
LIEVE HELP, HIJ HEEFT EEN HEK LATEN ZAKKEN!

DERDA STOND AAN DE ANDERE KANT VAN HET HEK EN RIEP:
NU GA IK DE SULTAN ALLES VERTELLEN! JULLIE OPZET IS MISLUKT, BLANKE HONDEN!

Onraad in Ternmoor

LINDA ROVAN UIT TERNMOOR WAS BEVRIEND MET SHEILA FAIRFAX, WIENS BROER GEVANGENGENOMEN WAS. MENEER BRENT, DE MAN BIJ WIE SHEILA LOGEERDE, HIELP HEM ONTSNAPPEN UIT DE GEVANGENIS. SHEILA VROEG LINDA HAAR BROER NAAR EEN VEILIGE PLEK TE BRENGEN.

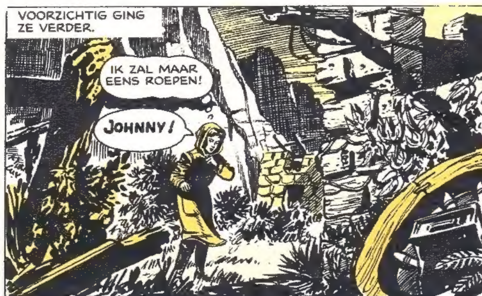

VOORZICHTIG GING ZE VERDER.
IK ZAL MAAR EENS ROEPEN!
JOHNNY!

MAAR OPEENS...

WIE BEN JIJ EN WAT DOE JE HIER?
JOHNNY?

HOE... HOE WEET JE MIJN NAAM?
SHEILA HEEFT ME ALLES VERTELD! HOOR JE DIE HONDEN? ZE ZOEKEN JE!

VLUG LEGDE LINDA ALLES UIT...
DUS SHEILA HEEFT JE GESTUURD? GOED, DAN VERTROUW IK JE! WAAR GAAN WE HEEN?
NAAR DE „HOLTE"! DAAR VINDEN ZE JE NOOIT!

EEN KILOMETER VERDER HET MOERAS IN...
WE MOETEN IN ELK GEVAL NAGAAN OF DIE TIP BRUIKBAAR IS! DE „GROTE PUT" IS GINDS!

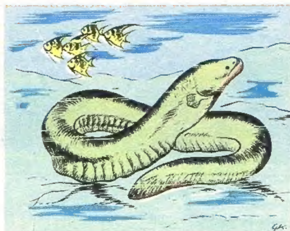

EVEN LATER...
IK GELOOF DAT HIER PAS NOG IEMAND GEWEEST IS!
VERSPREIDEN, MANNEN, EN GEEF JE OGEN DE KOST!

DAT WAS OP HET NIPPERTJE! ZONDER JOU WAS IK VERLOREN GEWEEST!
SSST, NIET ZO HARD PRATEN!

EEN KILOMETER VERDER STOOTTEN ZE OP EEN ANDERE GROEP POLITIEMANNEN.
LIGGEN, ANDERS ZIEN ZE ONS!
WE ZITTEN ALS RATTEN IN DE VAL! IK DENK DAT IK MEZELF MAAR GA AANGEVEN!

Dieren en hun bijzonderheden

Wist je. . .
dat een otter, als hij op jacht is naar vis, altijd tegen de stroom in zwemt? Dit doet hij om de vissen, die ook stroomopwaarts zwemmen, ongezien te kunnen naderen. Wanneer de otter een vis gevangen heeft, zwemt hij met de vis in zijn bek met de stroom mee naar zijn hol. Op deze manier wordt hij veel minder moe dan wanneer hij met zijn vracht tegen de stroom op zou moeten.

Vissen die onder stroom staan

Er zijn vissen, die geregeld onder elektrische stroom staan en deze stroom gebruiken om hun prooi te verlammen alvorens hem op te peuzelen. Voor de stroom zorgen deze vissen zelf: ergens in hun lichaam bevindt zich een soort batterij, die hem opwekt. Bekende elektrisch geladen vissen zijn de sidderrog, de sidderaal (die in Zuid-Amerika voorkomt en soms twee meter lang is), de elektrische meerval (in de Nijl en de Kongorivier) en de sterrenkijker (in de Atlantische Oceaan, langs de Noord-Amerikaanse kust).

Wist je. . .
dat een spons een dier is? Ofschoon een spons er uit ziet als een plant behoort hij tot een primitieve vorm van dierlijk leven, die de geleerden porifera noemen. De spons die wij in het dagelijkse leven gebruiken bestaat uit het zachte materiaal, waaruit het skelet van het dier gevormd is. Sponzen komen voor op de zeebodem; alleen jonge sponzen verplaatsen zich; volwassene blijven op één en dezelfde plaats.

Wat is een nandoe?

Een nandoe is een drietenige struisvogel, die voorkomt in Zuid-Amerika en iets kleiner is dan de Afrikaanse struis. Hij heeft grote vleugels, maar kan niet vliegen. Wel kan hij met zijn vleugels geducht slaan en dat doet hij dan ook als hij aangevallen wordt. Nandoes komen meestal in groepjes voor. Een bijzonderheid is dat de mannetjes de eieren uitbroeden.

Spinnen

Hoe komt het toch dat een spin nooit vastraakt in zijn eigen web? Spinnen gebruiken voor hun web twee verschillende soorten draad. Dit draad maken ze van een bepaald vocht, dat ze uit hun lichaam halen en dat in de buitenlucht hard wordt. De ene soort draad is kleverig. Vliegen, motten en andere insekten blijven eraan hangen. De andere soort is niet kleverig. Wanneer de spin zich door zijn web beweegt, kiest hij zorgvuldig de niet-kleverige draden uit. Mocht hij echter een vergissing maken of uitglijden, dan is dat nog geen ramp, want hij heeft ook nog een olieachtige stof op zijn lichaam, die ervoor zorgt dat hij niet vast blijft zitten.

Is het waar. . .
dat beren hun prooi bij voorkeur tussen hun voorpoten klemmen en dooddrukken? Nee. Beren zijn vegetariërs en vallen slechts zelden andere dieren of mensen aan. Als ze dat tóch doen, slaan ze met hun klauwen, net als katten. Meestal is een klap met een bereklauw op het hoofd van het slachtoffer ruim voldoende om hem buiten gevecht te stellen.

BETSY

MAAR BETSY KENDE DE NUMMERS BLIJKBAAR TOCH NIET ZO GOED.

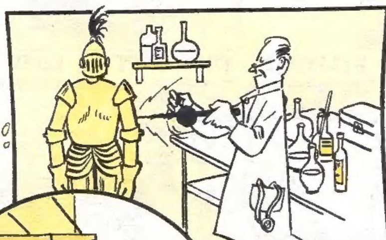

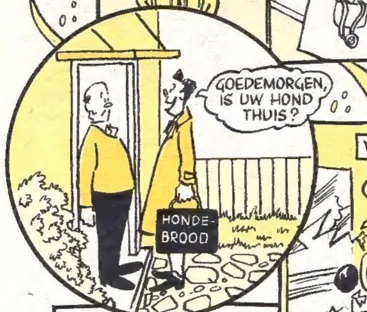

In de vrolijke hoek

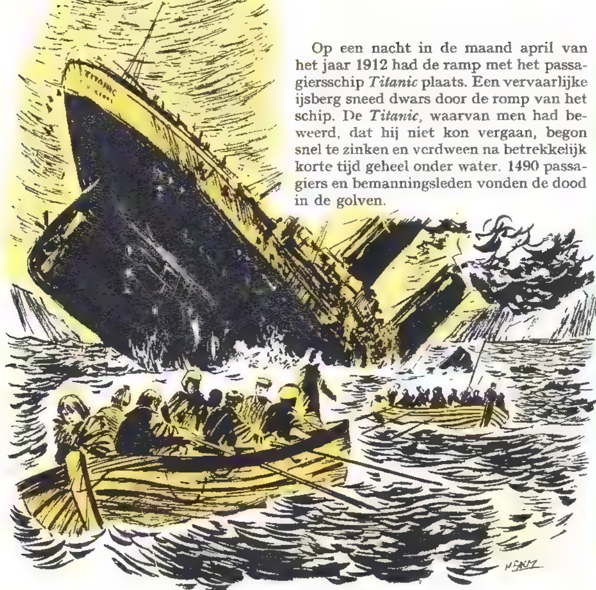

Op een nacht in de maand april van het jaar 1912 had de ramp met het passagiersschip *Titanic* plaats. Een vervaarlijke ijsberg sneed dwars door de romp van het schip. De *Titanic,* waarvan men had beweerd, dat hij niet kon vergaan, begon snel te zinken en verdween na betrekkelijk korte tijd geheel onder water. 1490 passagiers en bemanningsleden vonden de dood in de golven.

In 1923 veroorzaakte een aardbeving in Japan de dood van 143.000 mensen. De hoofdstad Tokio werd in één grote ruïne herschapen: 700.000 huizen werden er vernietigd tijdens de brand, die op de aardbeving volgde. De kracht van de aardbeving was geweldig groot; een man werd bijvoorbeeld uit een straat omhooggesmeten tot op de derde verdieping van een groot kantoorgebouw. Hij bleef ongedeerd.

Grote rampen *uit de geschiedenis*

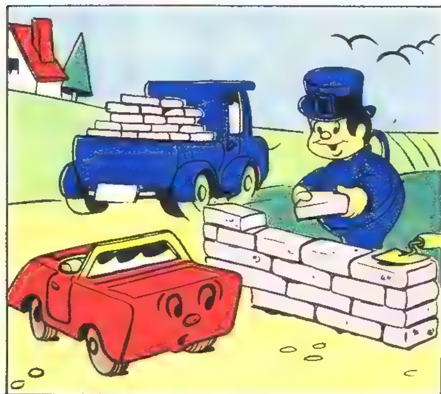
Op 20 oktober 1959 werd Mexico getroffen door een cycloon, de ergste die ooit was voorgekomen. De stad Manzanillo, een zeehaven, werd het zwaarst getroffen. De wind bereikte er snelheden van honderdveertig mijl per uur. Na afloop van de cycloon werden vijftienhonderd mensen vermist.

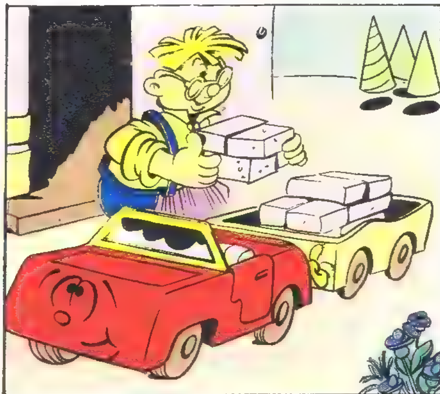
Op 3 september 1666 woedde in de stad Londen een grote brand, die was ontstaan in een bakkerij in Pudding Lane. Vijf dagen bleef deze brand aanhouden en richtte een enorme ravage aan in de hele stad. Negentig kerken, waaronder de oude Sint-Paulskathedraal, en ruim dertienduizend huizen gingen in vlammen op. Tenslotte gaf koning Karel II bevel een groot aantal huizen, die door het vuur bedreigd werden, op te blazen. Hierdoor had het vuur geen voedsel meer en kwam er eindelijk een eind aan deze ramp.

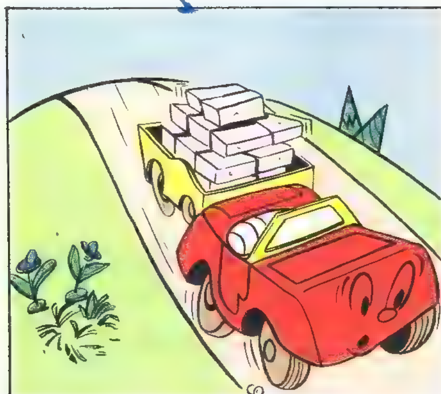
SPELEND

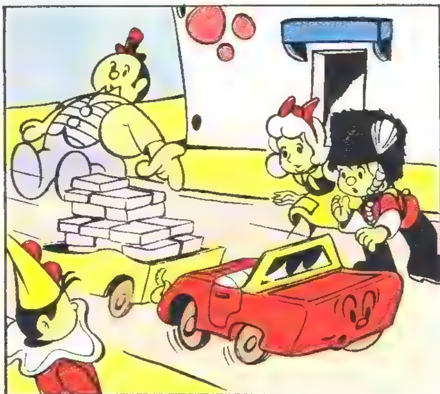
Op een dag was Knetter Knal jarig en hij was zo blij en uitgelaten, dat hij zo maar een eind door Speelgoedland ging rijden. Opeens zag hij Wikwak de wekker bezig met het bouwen van een muurtje. ,,Mag ik je helpen, Wikwak?'' vroeg Knetter. ,,Dat lijkt me zo'n leuk werkje!''

Toen kreeg hij een idee. ,,Ik zal stenen voor je gaan halen, Wikwak,'' zei hij. En vlug reed hij naar een metselaar. ,,Mag ik wat stenen van u hebben?'' vroeg hij. De metselaar hing een aanhangwagen achter Knetter en vulde die met stenen. Toen de wagen vol was, reed Knetter weg.

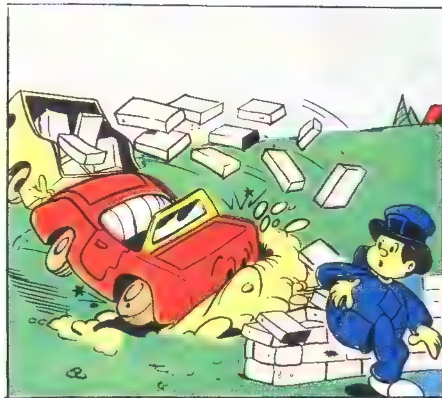
Onderweg moest Knetter over een hoge heuvel en toen hij aan de afdaling begon, gebeurde er iets. De aanhangwagen duwde hem van achteren op en hij begon gevaarlijk te slingeren. Bang dat hij van de weg af zou vliegen, gaf Knetter gas en met een vaart stoof hij de heuvel af.

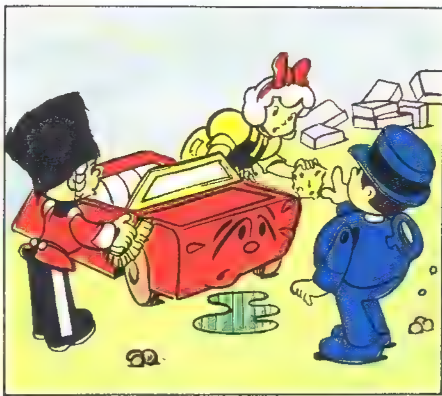
Een paar minuten later stormde Knetter Speelgoedstad binnen. Bulletje Ballon, Tommie, Dollie en vele anderen, die rustig liepen te wandelen, schrokken geweldig, toen ze hem zagen aankomen, en sprongen angstig opzij. Knetter zag niets of niemand en stoof alsmaar rechtdoor.

SPEELGOED

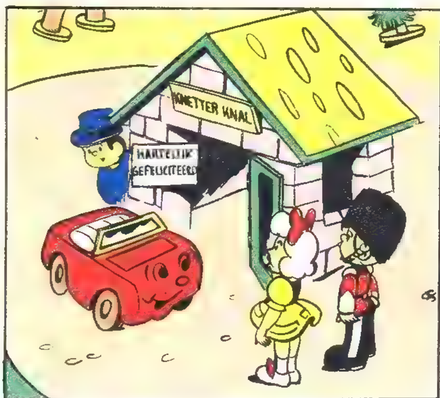
Na een tijdje kwam Knetter bij Wikwak, maar hij had zo'n vaart, dat hij niet op tijd kon stoppen en dus bonsde hij met een klap tegen het muurtje, dat Wikwak aan het bouwen was. De stenen vlogen in het rond en Wikwak kon nog maar net op tijd aan de kant springen.

Tommie en Dollie waren intussen komen aanlopen en zij hielpen Knetter onder de stenen uit. De arme racewagen was vreselijk geschrokken en hij schaamde zich geweldig. „Het spijt me zo, Wikwak!" begon hij, maar Wikwak begreep alles en vond het niet zo erg.

Toen kreeg Tommie opeens een idee. Hij vroeg aan Annie Lorrie of die wilde helpen en even later kwam de vrachtwagen aanrijden. Tommie maakte de racewagen achter de vrachtwagen vast en zei: „Gaan jullie samen maar een eind rijden! En niet te gauw terugkomen, hoor!"

Annie Lorrie en Knetter Knal bleven een hele tijd weg en toen ze terugkwamen, stond Knetter een grote verrassing te wachten. Terwijl hij weg was, hadden de anderen een garage voor hem gebouwd. „Je bent vandaag jarig, Knetter," zei Tommie, „en dit is ons cadeau!"

die pas was aangekomen. Na een tijdje keek ze van haar lectuur op. De stilte werd verbroken door een zoemend geluid, dat uit de richting van het meer kwam. Toen het geluid langzaam aanzwol, stond Marilyn op en liep naar de deur. Ze deed hem open en zette grote ogen op van verbazing. Boven haar hoofd vloog een vreemdsoortige machine.

Kara, met een angstige blik in haar grote, donkere ogen, kwam ook naar buiten ,,Wat is dat?'' fluisterde ze.

,,Ik geloof dat het een helikopter is,'' antwoordde Marilyn.

De machine vloog in noordelijke richting en verdween even later achter de hoge pijnbomen langs de oever van het meer. Het zoemende geluid hield nog even aan, maar was toen plotseling verdwenen.

,,Ik geloof dat hij geland is,'' zei Marilyn. ,,Misschien op het meer.''

Ze bleef nog even naar de lucht staan turen, maar toen ze de helikopter niet kon ontdekken, ging ze weer naar binnen.

De duisternis was al ingevallen toen er opeens een luid gekef weerklonk in de kennels, waar de sledehonden huisden. Marilyn ging naar buiten om te kijken

Avontuur in het

DOOR KAY VERNON

In het tijdschrift stonden grote kleurenfoto's van New York bij avond. Wolkenkrabbers met hun ontelbare verlichte raampjes torenden omhoog tegen de donkere avondlucht en de straten waren vol kleurige lichtreclames en glanzende auto's.

,,Wat zou ik graag in zo'n grote stad wonen!'' verzuchtte Marilyn.

,,Och, je zou er waarschijnlijk gauw genoeg van hebben,'' antwoordde haar vader. ,,Ik geef er tenminste niets om. Geef mij maar sneeuw en ijs. Het leven hier in het hoge noorden is hard, maar gezond.''

,,O, ik ben niet ontevreden, hoor,'' zei Marilyn. ,,Ik zou alleen zo graag eens willen rondkijken in een grote stad. Al was het maar voor een paar dagen.''

,,Jij moet niet naar de grote stad gaan, Marilyn. Je moet hier bij ons blijven.'' Die woorden werden gesproken door een Eskimovrouw, die juist was binnengekomen uit de keuken.

Marilyn glimlachte zachtjes. Kara was altijd heel bezorgd voor haar. Sinds haar eigen moeder was gestorven, had Kara haar plaats ingenomen en naast haar vader was er voor Marilyn niemand van wie ze meer hield.

,,Wees maar niet bang,'' zei ze. ,,Ik ben helemaal niet van plan om naar de stad te gaan, hoor.''

Marilyn was al weer verdiept in haar tijdschrift toen haar vader even later uit zijn stoel opstond en zijn trappersuitrusting bijeenzocht. ,,Nangak en ik gaan naar de oostkust,'' zei hij. ,,We zijn niet voor morgenavond terug.''

Het was niet de eerste keer dat meneer Bathurst en Nangak samen op pelsjacht gingen. Marilyn bleef dan altijd bij Kara en samen zorgden ze voor de kleine winkel, die meneer Bathurst dreef. Druk hadden ze het daar niet mee, want om deze tijd van het jaar was het grote meer dichtgevroren en verschenen er bijna geen toeristen in deze streken.

Marilyn ging naar buiten om de twee mannen goedendag te wuiven. De sledehonden waren al ingespannen en wachtten keffend en vechtend op het vertrekteken. Toen riep Nangak een bevel en daar schoten de honden weg.

Marilyn ging weer naar binnen en pakte een nieuw tijdschrift van de stapel, wat er aan de hand was. In het donker zag ze een kleine, magere man. Hij droeg sneeuwschoenen op zijn schouder en werd gevolgd door een vrouw, die gekleed was in een bontmantel. Ze zag er moe uit.

,,Wij zijn op reis naar het noorden,'' begon de man. ,,Kunnen we hier vannacht misschien logeren en kunt u ons morgenochtend aan een slee en honden helpen?''

,,Eh. . . ja, dat zal wel gaan,'' zei Marilyn, terwijl ze de twee vreemdelingen aandachtig opnam. ,,We hebben hier naast het huis een gebouwtje, dat speciaal bestemd is voor reizigers. U kunt daar de nacht doorbrengen, maar wilt u eerst niet iets eten?''

,,Ja, graag. Mijn naam is Davis.''

,,Gaat u ver naar het noorden?'' Marilyn vroeg het aan de vrouw, maar de man gaf antwoord. ,,Naar de Eskimonederzetting aan de Hudsonbaai. Mijn vrouw en ik schrijven een boek over de Eskimo's en wij willen hun gebruiken van dichtbij bestuderen.''

Toen het echtpaar gegeten had bracht Marilyn hen naar het gastenverblijf. Kara had er van tevoren een vuur aangelegd en het was er nu lekker warm.

,,Wilt u ervoor zorgen dat de slee mor-

genochtend vroeg klaarstaat!" zei de man. „We willen zo vroeg mogelijk vertrekken."

Terwijl Marilyn terugliep naar het huis, dacht ze diep na. Hoe waren deze mensen hier gekomen zonder slee? De dichtstbijzijnde autoweg bevond zich ruim veertig kilometer naar het zuiden. Of waren ze misschien met de helikopter gekomen? Opeens begreep ze dat dát de enige mogelijkheid was. Door nieuwsgierigheid gedreven trok Marilyn even later haar sneeuwjack aan, bond haar sneeuwschoenen onder en hing haar schaatsen over haar schouder. Vervolgens nam ze de grote zaklantaarn van haar vader en verliet het huis. Toen ze op de oever van het meer was aangekomen, verwisselde ze haar sneeuwschoenen voor de schaatsen en gleed het ijs op. Aan de noordelijke kant van het meer, duidelijk zichtbaar in het zwakke licht van de maan, stond de helikopter. Met zijn brede wieken leek hij op een donkere spookverschijning.

Marilyn schaatste ernaar toe en bekeek de machine aandachtig. Ze had nog nooit een helikopter van dichtbij gezien en minutenlang bleef ze doodstil staan. Toen kwam ze nog een stukje dichterbij en opeens werden haar ogen groot van verbazing. Er was iemand in de cabine! Door een van de raampjes keek een gezicht haar aan, het bleke gezichtje van een kind.

Marilyn kon haar ogen bijna niet geloven. Even stond ze als vastgegroeid aan het ijs, toen besefte ze dat het kind alleen in de cabine was en dat het door en door koud moest zijn. Ze gleed naar de machine, hees zich op en trok de deur open.

„Wees maar niet bang, ik zal je niets doen," zei ze geruststellend. „Vertel me eens: hoe heet jij?"

„Ruth. . . Ik ben Ruth Barlow."

„Hoe kom je hier?" vroeg Marilyn, maar het kind — Marilyn schatte het op een jaar of vier — was te bang om nog iets te zeggen.

Het was bitter koud in de cabine en Marilyn zag dat Ruth huiverde in haar dunne manteltje en katoenen jurk. Het was duidelijk dat het kind hier was achtergelaten door de bestuurder van de helikopter. Vlug nam Marilyn een besluit. Ze moest het kind meenemen naar huis.

Ze deed haar wollen muts af en zette hem het kind op. Toen sprong ze op het ijs en wilde het meisje uit de cabine tillen, maar op hetzelfde ogenblik hoorde ze een geluid, dat haar het bloed in de aderen deed stollen. Het was het zware gegrom

hoge noorden

In het donker zag ze een kleine, magere man.

van een grizzlybeer, het gevaarlijkste dier van het hoge noorden. In het maanlicht kon ze vaag de omtrekken van het berelijf onderscheiden. Ze zag dat hij op haar afkwam. Er viel geen tijd te verliezen.

Marilyn knipte haar lantaarn aan. Het licht scheen recht in de ogen van de beer. Een ogenblik was het dier verblind door het felle licht en daar maakte Marilyn gebruik van om Ruth uit de helikopter te tillen. Terwijl ze het meisje in haar arm hield, schaatste ze weg zo vlug ze kon.

Toen Kara haar aan zag komen met het onbekende meisje in haar arm, vroeg ze niets. Zwijgend nam ze Ruth van haar over en zette haar dicht bij het haardvuur. Daarna ging ze in de keuken pap maken en toen het meisje die had opgegeten, viel ze bijna onmiddellijk in slaap.

Marilyn vertelde Kara hoe en waar ze Ruth gevonden had en ook dat ze de man en de vrouw ervan verdacht haar in de helikopter te hebben achtergelaten.

Kara had intussen het avondeten klaargemaakt en toen ze samen aan tafel zaten zette Marilyn de radio aan. Er klonk dansmuziek door het vertrek, maar opeens werd het programma onderbroken. „Hier volgt een extra-politiebericht," zei de stem van de omroeper. „Hedenmorgen is in Toronto een meisje ontvoerd. Haar naam is Ruth Barlow en zij is de dochter van de fabrikant Trevor Barlow. Zij is vier jaar oud, heeft blond haar en blauwe ogen. Op het ogenblik van de ontvoering was ze gekleed in een lichtblauw jasje. Men vermoedt dat ze meegelokt is door een man en een vrouw. Ieder die aanwijzingen kan geven omtrent de verblijfplaats van dit kind, wordt verzocht zich met de politie in verbinding te stellen."

Ruth was dus ontvoerd en de ontvoerders waren in het gastenverblijf, nog geen vijftig meter van het huis verwijderd. Even staarde Marilyn voor zich uit, niet wetend wat ze moest doen. Toen stond ze op en liep naar het zwarte apparaat, dat naast de radio stond, de zender.

Tien minuten later had ze verbinding met het hoofdbureau van de bereden politie. „Ik heb Ruth Barlow gevonden," zei ze. „Het kleine meisje dat vanmorgen ontvoerd is in Toronto. Ze is ongedeerd. De ontvoerders zijn hier."

„Ik zal direct een aantal mannen naar u toe sturen, maar het zal wel even duren voor ze bij u zijn," zei de politieman. „Ziet u kans hen zolang vast te houden?"

„Ik. . . ik zal het proberen," zei Marilyn onzeker.

Ze legde de koptelefoon neer en wendde zich tot Kara. „We moeten zorgen dat ze morgenochtend niet kunnen vertrekken," zei ze, „maar ik zou niet weten hoe ik dat klaar moet spelen."

De volgende morgen was Marilyn al heel vroeg op. Gelukkig was er gedurende de nacht een plan bij haar opgekomen. Vlug kleedde ze zich aan en vertelde het aan Kara

Toen Ruth wakker werd was haar eerste vraag of „die nare mensen" al weg waren. Marilyn zei haar dat ze niet bang hoefde te zijn en dat ze heel gauw haar vader en moeder terug zou zien.

Toen Ruth uit haar bed geklommen was trok Marilyn haar kleren van Samik, het zoontje van Kara, aan. Ruth vond het leuk om een wollen anorak aan te hebben, een met bont afgezette broek en een jas van kariboehuid, gevoerd met bont. Terwijl Marilyn haar een paar schoenen van zeehondeleer aantrok, keek ze op naar Kara. „We mogen blij zijn dat Samik zo klein is voor zijn leeftijd. Nu moeten we nog iets aan haar gezicht doen. We moeten het donker maken, maar hoe?"

„Wacht, ik weet wat," zei Kara. „Het vet dat gebruikt wordt om de tuigen van de honden in te smeren." En vlug liep de Eskimovrouw naar een kast waar ze een platte doos uit haalde.

„Kara, je bent een genie," zei Marilyn opgelucht. Toen wendde ze zich tot het kleine meisje en vervolgde: „Luister, Ruth, ik ga nu iets op je gezicht smeren. Het is een beetje vettig en het ruikt niet lekker, maar je mag het niet afvegen. Zul je dat niet doen?"

Vervolg op bladzijde 27

BILLIE TURF, het dikste studentje ter wereld

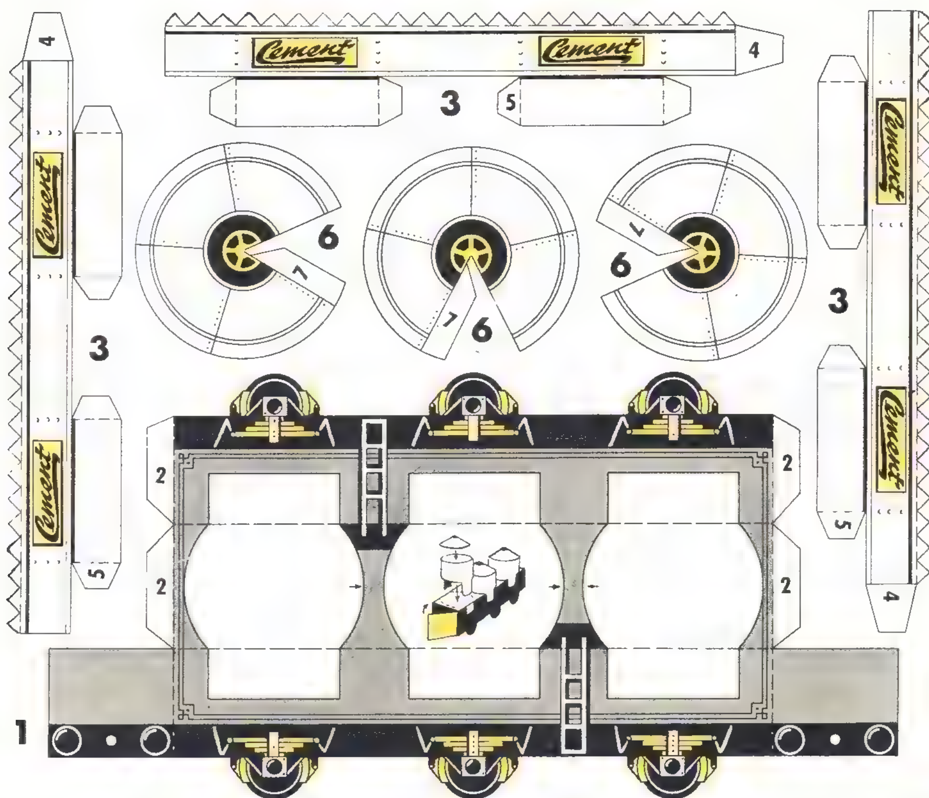
Nellie v. d. Berg (15), Rozemarijnstraat 6, Steenbergen (N.Br.), wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd in Duitsland. Wie kan haar aan adressen helpen? • *Helma Boitelle (16), Schrijnwerkersstraat 12, Venlo,* wil corresponderen met een Engelse jongen van haar leeftijd. • *Joost Vincent (12), Narcissenstraat 12B, Helmond,* wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd. • *Menno Postma (11), K. R. Poststraat 67, Heerenveen,* wil corresponderen met een jongen van zijn leeftijd. • *Joke Huisman (14), Utrechtse Jaagpad 63, Leiden,* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd, liefst in Friesland, Drente, Gelderland, Brabant of Limburg. • *Betsie en Gerrit Leijsen (11 en 14), De Ruyterstraat 25, Almelo,* willen corresponderen met jongens en meisjes van hun leeftijd. • *Aaltje Boer (15), Zuideinde 6, Donderen (gem. Vries, Dr.),* zoekt een correspondentievriend van haar leeftijd, liefst uit Amsterdam of omgeving. • *Harrie van Zon (14), Ranonkelstraat 9, Eindhoven,* wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd. • *Paula Adegeest (13), Voorweg 89, Zoetermeer,* wil corresponderen met een r.k. meisje of jongen van haar leeftijd. Paula spaart sinaasappelmerken. • *Johanna Koster, Zanderijweg 1, Katwijk aan de Rijn,* wil corresponderen met een meisje of jongen van vijftien of zestien jaar, liefst niet uit Zeeland. • *Ben Bakema (13), Wilhelminastraat 33, Denekamp (Ov.),* zoekt een correspondentievriend of -vriendin. • *S. Edink (15), Veenvalkstraat 14, Kampen,* wil corresponderen met een meisje van vijftien jaar. • *Jean Claessens (13), Veerweg 2, Afferden (L.),* wil corresponderen met een r.k. meisje van zijn leeftijd in de omgeving van Maastricht. • *J. Prinsenberg, Wilhelminastraat 16, Gouda,* wil sigarebandjes, lucifermerken, postzegels, foto's en speldjes ruilen. Voor een speldje geeft hij vijf postzegels of tien sigarebandjes. • *Elly Verschoor, Heicopperssteeg 47,* en *Nelly Peele, Achterkade 10,* allebei *Haarlem,* en *Hans Meijer, Raadhuisplein 22, Haarlem,* willen corresponderen met twee meisjes van veertien of vijftien jaar, liefst uit Gelderland. • *Gonny Bleumink, van Goghstraat 17, Arnhem,* wil corresponderen met Marcel Hamilton uit Rotterdam, maar is zijn adres kwijt. Wil Marcel zich even melden? • *Marian Lubberman (17), Langestraat 141, Klazienaveen (Dr.),* wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd uit Overijsel of Gelderland en uit Engeland. Marian spaart postzegels en suikerzakjes. • *Magda Elias (11), Ringbaan Noord 326, Tilburg,* wil corresponderen met een meisje uit het buitenland van haar leeftijd. • *Dileke Maarschalkerweerd (11), F. C. Dondersstraat 19, Utrecht,* wil corresponderen met een r.k. jongen van haar leeftijd. • *Lenie van Dommelen, Schenskenweg 8, Helden-Koningslust (L.),* wil cor-

Onze correspondentie- en ruilrubriek

in *Hei- en Boeicop,* zoeken twee correspondentievrienden tussen vijftien en zeventien jaar, liefst uit hun omgeving. • *Chris van Dooren (17), Duinstraat 46, Monster (Z.H.),* zoekt een correspondentievriend of -vriendin van zijn leeftijd. • *Geke en Riek Wittenaar (15 en 16), Bitterstraat 39A, Zwolle,* willen corresponderen met twee jongens van hun leeftijd. • *Loesje Cramer (13), Pieter Vlamingstraat 66 II, Amsterdam-O.,* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd, liefst uit Vlaams-België. • *Andien van Nuenen (11), Hoogstraat 116, Berlicum (N.Br.),* wil corresponderen met een meisje van elf of twaalf jaar. • *Hans Karlas (17), Dr. F. H. Reynderslaan 3, Schipluiden (Z.H.),* wil corresponderen met een meisje van ongeveer vijftien jaar. • *Henk Hanekamp (17), Geert van Woustraat 35, Kampen,* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Karin de Jong (14), Hoefweg 86, Bleiswijk (Z.H.),* wil corresponderen met een r.k. meisje van veertien of vijftien jaar. • *Sjef van Onna, Dorpsstraat 5, Babberich (Gld.),* wil corresponderen met een jongen van veertien jaar. Sjef (14) verzamelt postzegels, lucifermerken en voetbalplaten. Hij voetbalt zelf ook. • *Jan van de Veldt, Muiderslotweg 211,* corresponderen met een r.k. meisje of jongen van veertien of vijftien jaar. • *Jannie Douma (12), Sint Olafstraat 32, Kampen,* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. • *Hub Janssen (14), Maasbreseweg 81, Sevenum (L.),* wil corresponderen met een jongen die veel van sport houdt, maar vooral van voetballen. • *Anton Visser Bootsmanstraat 3, Rotterdam-7,* wil speldjes ruilen. Voor een speldje geeft hij twintig suikerzakjes. • *Marietta Gres (13), Bildtsestraat 87, Leeuwarden,* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. Marietta is dol op paarden en pony's. • *B. van Haarlem, D. J. v. Wijkstraat 45, Geldermalsen,* wil sigarebandjes ruilen tegen speldjes. Voor een speldje geeft hij tien sigarebandjes. • *Tineke in den Haak, Binnenweg 19, Loenersloot,* zoekt een r.k. correspondentievriendin van ongeveer vijftien jaar. • *Hans Wielakker (16), Barchemseweg 29, Ruurlo (Gld.),* wil corresponderen met een r.k. meisje van zijn leeftijd. • *Maria van Susante, Herungerweg 389, Venlo,* wil corresponderen met een meisje tussen negen en twaalf jaar dat van paarden houdt en woont in de omgeving van Nijmegen of Eindhoven. Maria spaart sigarebandjes. • *Roosje de Jong (14), Havenstraat 67, Ridderkerk (Z.H.),* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd in Duitsland. Wie heeft adressen? • *Janny v. Kalkeren (16), Jeudestraat 188, Zoelen (bij Tiel),* zoekt een correspondentievriend van haar leeftijd, liefst een Indische jongen. • *Frits Haberkorn (14), Stadselaan 19, Valkenswaard,* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd (P. G.) uit Utrecht. • *Cornelis M. Trakzel (16), Laurierstraat 77 III, Amsterdam-C.,* wil corresponderen met een Nederlands meisje van zijn leeftijd. • *Henk van Loveren (12), P. C. Borstraat 5bis, Utrecht,* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Beppie van Zandwijk (13), Langeburgewal 74, Oudewater,* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. • *Willie Kranendonk (13), Mendelssohnplein 14a, Vlaardingen,* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. • *Teuni v. d. Linden, Kerkbuurt 122, Papendrecht,* wil corresponderen met een P.G. meisje of jongen van ongeveer veertien jaar, niet uit Zuid-Holland. • *Gerard Dermout-Lamer, Orteliuskade 109 II, Amsterdam-W.,* wil corresponderen met een jongen of meisje van dertien of veertien jaar. Gerard (13) houdt veel van muziek. • *Marjan van Woerkom (14), Rielseweg 88, Tilburg,* wil corresponderen met een r.k. meisje of jongen van haar leeftijd. • *Tammo van Rooyen (8), Loosduinseweg 807, Den Haag,* geeft vijf suikerzakjes voor een speldje. • *Annemarie en Corrien Overdevest (14), Sint Willibrordusstraat 9, Wassenaar,* willen corresponderen met twee tweelingbroers van hun leeftijd. Hun hobby's: zwemmen en foto's van filmsterren sparen. • *Cobi van Wijk (13), Noordvliet 151D, Maassluis,* wil corresponderen met een meisje van dertien of veertien jaar. • *Margriet van der Lugt (13), Vondellaan 7b, Maassluis,* wil corresponderen met een meisje van dertien of veertien jaar. • *Jan Könst (12), Aalsmeerderdijk 254, Aalsmeer,* wil corresponderen met een jongen van zijn leeftijd uit Nederland of België. • *Frans van Mill (15), Zwaardleliestraat 98, Rotterdam-12,* wil corresponderen met een meisje uit Engeland van zijn leeftijd. Wie heeft een adres? • *Anne-Marie v. d. Linden (14), Molenweg 104, Steenbergen (N.Br.),* wil corresponderen met een r.k. meisje van haar leeftijd. • *Rob Schouwenaar (15), G. Borgesiusstraat 10, Alkmaar,* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd uit het zuiden van Nederland. • *Gerda de Groot (14), Engelselaan 43, Voorhout,* en *Henny Kortekaas (14), Teylingenlaan 16, Voorhout,* willen corresponderen met twee jongens van hun leeftijd. • *Ria Laan (15), Westerkerkweg 69, Venhuizen,* en *Mary Tames (15), J. W. Heymansstraat 4, Venhuizen,* willen corresponderen met r.k. jongens van hun leeftijd, liefst niet uit Noord-Holland. • *Liesbeth Wennekes (14), Hoge Distelweg 4, 's-Heerenberg (Gld.),* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. • *Annie Smeets (13), Grotestraat 36, Meers, Post Stein (L.),* zoekt een correspondentievriendin van dertien of veertien jaar. • *Henk v. Middelaar (13), Coelhorsterweg 49, Hoogland,* wil corresponderen met een r.k. jongen van dertien jaar. Henk spaart speldjes. • *Mary v. Krimpen (15), 1e IJzerstraat 30b, Rotterdam-6,* wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • Vier vriendinnen uit *Rotterdam* zouden graag corresponderen met vier Franse jongens van hun leeftijd. Het zijn: *Ineke Reedijk (16), Welleplein 11, Rozalie v. Harmelen (15), Dahliastraat 32, Nel Dijkmans (15), Jasmijnstraat 40,* en *Addy Veraart (15), Mijnsherenlaan 38.* Doel van de correspondentie: kennis van de Franse taal ophalen.

Wagen voor cementtransport

Deze keer een wagen, die speciaal gemaakt is om cement kant en klaar van de fabriek naar de klanten te brengen. We beginnen met het onderstel 1 uit te knippen. Dan alle stippellijntjes vouwen en de voor- en achterkant op de lipjes 2 plakken. Op het kleine schetsje kun je zien hoe dit moet gebeuren. De drie grote ketels komen nu aan de beurt. De delen 3 gaan we uitknippen en met de lippen 4 tot ronde tonnetjes vormen. De vier lipjes 5 per ketel vouwen we naar binnen. Boven op deze tonnetjes komen nu de delen 6. Deze delen uitknippen en lip 7 achter de andere kant plakken, zodat er een stompe punt ontstaat. Die deksels plakken we nu boven op de delen 3 en wel zó dat de naden van deel 3 en deel 6 aan dezelfde kant komen te zitten. Nu zijn de cementketels klaar om op het onderstel gemonteerd te worden. De plaklipjes 5 worden tegen de zijkanten gekleefd en daarbij moet je ervoor zorgen dat de naden van de ketels steeds bij de kleine pijltjes op deel 1 komen, want anders komen ze aan de buitenkant van de wagen te zitten, wat niet fraai is.

Hiermee is de wagen klaar en je kunt nu cement vervoeren waarheen je maar wilt.

S.

PAMELA MANSBRIDGE

16

Caroline

speurt naar misdaad

KORTE INHOUD: *Jane, Derek en Robin Lester willen van hun gespaarde geld in een naburige stad een verjaarscadeau gaan kopen voor hun moeder. Helaas kunnen Jane en Derek niet mee en dus gaat Robin alleen. In een kleine juwelierszaak koopt hij een broche, die de kinderen de volgende dag aan hun moeder cadeau geven. Twee weken later beweert een dame, lady Sudderley, dat de broche die mevrouw Lester draagt haar eigendom is; ze zou hem verloren hebben. Samen met haar rijden Robin en zijn moeder naar de winkel, waar Robin de broche gekocht heeft. De winkelier beweert dat hij Robin nooit eerder gezien heeft. Deze moet de broche aan lady Sudderley afstaan. Op een wandeling ontmoeten de kinderen Caroline Bland, de dochter van lady Sudderley. Met haar en met hun vriend Jim gaan ze naar een plek, waar de winkelier, Smith, een afspraak heeft met een zekere Phil. Daarbij wordt de Brenthamse hei genoemd als volgende punt van samenkomst. Intussen blijkt de broche gevonden en verkocht te zijn door twee jongens uit het dorp.*

Goed", zei Jane na enige aarzeling. ,,Ik zal het... eh... de anderen zeggen. Eén dag uitstel zal inderdaad weinig betekenen. Het is morgen zondag, maar voor... eh... voor ons doel maakt dat niets uit, dunkt me. Zal ik je in de loop van de dag opbellen?"

Caroline knikte heftig. ,,Ja, doe dat."

Zij namen afscheid en Jane en Robin liepen langs de oprijlaan weer terug. Toen zij het hek uitkwamen, zagen zij Derek en Jim op de weg bij de auto staan; beiden keken hen vragend aan.

,,Waar is ze?" vroeg Derek.

,,Ze kan niet weg. Twee oude tantes zijn onverwachts op bezoek gekomen en ze moet natuurlijk bij hen blijven."

Jim kreunde. ,,Ik had al zo'n voorgevoel dat er weer een kink in de kabel zou komen," zei hij hoofdschuddend. ,,Wanneer vertrekken die tantes?"

,,Later op de middag, met de trein van tien voor half vijf."

,,Heeft ze nog gezegd dat ze ons na hun vertrek zou ontmoeten?"

,,Nee. Ze veronderstelde waarschijnlijk dat we niet zo lang zouden wachten."

Jim opende het portier van de vrachtwagen, stapte in en wenkte de anderen hem te volgen. ,,Ik geloof niet dat ik me morgen vrij kan maken," zei hij. ,,Het is zondag... altijd een lastige dag voor mij. Dan moet ik bij tante Gert eten en ze wordt kwaad als ik niet minstens een halve dag bij haar doorbreng. We zullen het op maandag moeten houden. Die ene dag later maakt weinig uit, lijkt me, ofschoon we natuurlijk ook nú kunnen gaan, zonder haar."

De laatste woorden klonken meer als een vraag dan als het vaststellen van een feit en toen Jane opmerkte dat zij de rit naar het politiebureau inderdaad kónden maken, maar Caroline zeer teleurgesteld zou zijn als zij het deden, gaf hij onmiddellijk toe dat het niet sportief zou zijn.

Zij hadden Mayford spoedig weer bereikt en reden naar het centrum van de stad, toen Robin, aan wie Derek voor een keer grootmoedig zijn plaats naast Jim had afgestaan, plotseling riep: ,,Kijk, daar is meneer Smith!"

Jim was een voorzichtig en secuur chauffeur; hij wendde zijn ogen geen moment af van het drukke verkeer vóór hem, maar Jane en Derek bogen zich naar het portierraam om naar buiten te kijken en zagen de korte, gezette figuur van de winkelier uit de Kapelstraat in de richting van het station lopen. Hij was gekleed in een grijs kostuum, droeg een zwarte hoed en hield onder zijn arm een aktentas geklemd, precies zoals de vorige keer tijdens zijn reis naar Londen.

,,Dan moet hij zijn winkel tenslotte toch

in de steek hebben gelaten," zei Derek, die zich het gesprek herinnerde dat hij van onder de heg had afgeluisterd. ,,En dat op zaterdag! Maar misschien heeft hij vanmiddag een plaatsvervanger in zijn zaak."

,,Daar zullen we ons spoedig van overtuigen," zei Jim. ,,Wanneer we de Kapelstraat zijn gepasseerd, stop ik zodra ik een kans krijg. Een van jullie kan dan uitstappen en een kijkje nemen."

Jim stuurde zijn wagen even later op een parkeerhaven, waar juist een plaats was leeggekomen. Derek wipte op het trottoir, liep de Kapelstraat in en zag, bij de winkel gekomen, dat deze gesloten was; de luiken voor deur en ramen waren dicht. Er kon geen twijfel aan bestaan dat meneer Smith, ofschoon hij te kennen had gegeven het niet graag te doen, zijn zaak die middag in de steek had gelaten. Derek ging terug naar de wagen en vertelde de anderen wat hij zoeven had gezien.

,,Als ik Caroline was," mompelde Jane peinzend, ,,zou ik de opmerking maken dat meneer Smith zijn winkel heeft gesloten en naar Londen gaat — ik neem tenminste aan dat hij de trein naar Londen neemt — omdat er iets is gebeurd. Hij had geen andere keus, hij moest dat laatste pakket, waarover hij en die andere man bij het hek hadden gesproken, gaan ophalen. . . nu of nooit."

,,Dat denken we allemaal," zei Derek een beetje ongeduldig. ,,Het is de meest voor de hand liggende veronderstelling."

,,Het zal maandag mijn eerste werk zijn de politie over het hele geval in te lichten," verklaarde Jim op een toon van beslistheid. ,,Caroline of geen Caroline. Ik durf er mijn laatste stuiver onder te verwedden dat die kerels een stel boeven zijn. En. . ." Hij onderbrak zijn woorden toen achter hem het geluid klonk van een leeg benzineblik dat door een onwillekeurige beweging van Jane werd omgeworpen.

,,Ah, dat doet me eraan denken dat ik benzine moet tanken. Even verder, aan het einde van de Hogeweg, kan ik terecht."

Een paar minuten later stopte hij bij een benzinestation naast een garage en gaf de pompbediende zijn verlangen te kennen. Toen, terwijl hij rondkeek, verscheen op zijn gezicht een trek van verbazing; hij wees in de richting van de garage en zei zacht: ,,Wel, wel, kijk eens wie we daar hebben."

De chef van de garage, gekleed in een bruine overall, en de man, die zij als Phil kenden, kwamen om de hoek van het gebouw lopen. Zij waren diep in gesprek; geen van beiden schonk enige aandacht aan de oude vrachtauto en de inzittenden konden hen duidelijk verstaan.

,,. . . heel jammer, maar ik kan u werkelijk niet helpen," zei de man in de overall. ,,We hebben geen enkele wagen vrij en met de reparatie van uw eigen auto kunnen we niet vóór maandag beginnen."

De man met het donkere voorkomen maakte een heftig gebaar. ,,Maar ik moet vanavond absoluut een wagen hebben," verklaarde hij luid. ,,Het is buitengewoon belangrijk. Weet u dan misschien een adres waar ik er een kan huren?"

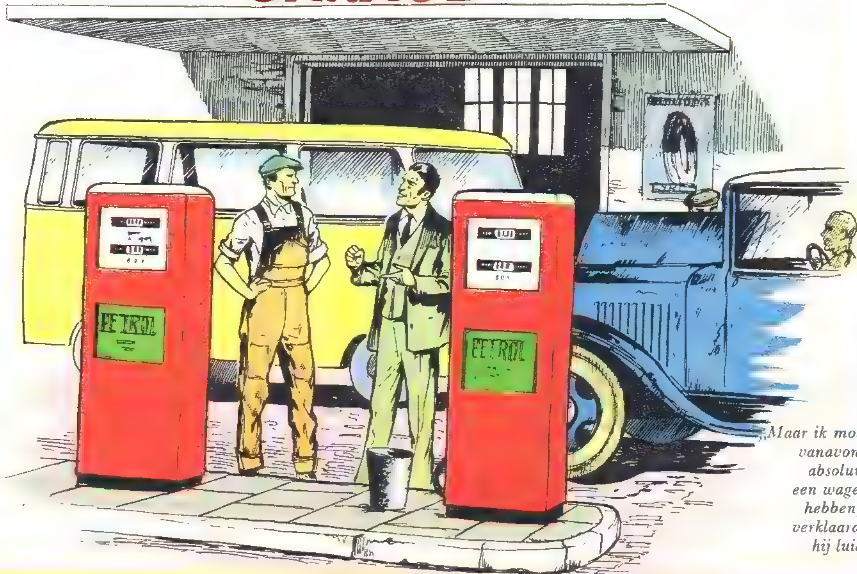
,,Ja, bij Bilsham in de Weststraat hebt u een kans. Hij heeft vier of vijf wagens, die hij verhuurt zonder chauffeur. Maar u moet er vlug bij zijn, want met het weekeinde is er gewoonlijk veel vraag naar. U kunt hem hiervandaan opbellen als u wilt."

Phil antwoordde niet dadelijk; hij fronste zijn voorhoofd en staarde naar de grond, keek dan op en zag plotseling de vrachtauto. Hij tuurde ernaar — enigszins verrast — en opeens lichtten zijn ogen op met een blik van herkenning.

,,Een ogenblikje," zei hij tot de garagechef. ,,Misschien. . ." Hij liep naar de cabine van de vrachtwagen en sprak Jim aan. ,,Hallo, herinnert u zich mij nog?"

Jim knikte. ,,Ja," antwoordde hij kortaf en gereserveerd.

,,Ik zit een beetje in de knel," vervolgde de man op een toon, welke door de vriendelijke klank volkomen in tegenstelling was

,,Maar ik moet vanavond absoluut een wagen hebben," verklaarde hij luid.

met die, waarop hij bij hun laatste ontmoeting had gesproken. „Mijn wagen heeft een knauw gehad en de chef hier zegt dat hij maandag op zijn vroegst gerepareerd kan worden. De ellende is dat ik vanavond beslist over een of ander vervoermiddel moet beschikken. Ik heb op een veiling in een oud landhuis een gedeelte van de inboedel gekocht, vazen, schilderijen en dergelijke, en ik moet die vandaag nog weghalen. Ik was juist onderweg om dat te doen. Het kan niet tot maandag wachten; de bewoners verhuizen en staan erop dat alles uiterlijk vanavond de deur uit is. Dus, wát moet ik nou doen?"

Jim liet zijn armen op het stuur rusten en keek de man aan. „Een wagen huren bij Bilsham, zoals ik de chef zoëven hoorde adviseren," zei hij rustig.

„Dat is niet zo makkelijk." Phil liet zijn stem dalen tot een vertrouwelijke fluistertoon, klaarblijkelijk om niet door het personeel van de garage te worden verstaan, en hij kwam dichter naar het portierraam. „Ik heb een beetje narigheid gehad met de wagen, die Bilsham me een vorige keer heeft verhuurd. Ik ben bang dat hij niet meer op mijn klandizie is gesteld."

„Dat verwondert me niet, gezien de manier waarop u bochten neemt," merkte Jim op.

De man lachte, waarbij hij een dubbele rij witte tanden in zijn donker gezicht toonde. „Ik weet het, ik weet het. Maar luister eens: als u mij voor vandaag uw vrachtauto afstaat, maak ik het goed met u. Ik betaal u drie pond voor het gebruik en breng de wagen morgenochtend bij u terug. Gaat u daarmee akkoord?"

„Bewaar me, nee," zei Jim, maar hij sprak langzaam en scheen na te denken. „Ik ken u helemaal niet en heb slechts met u te maken gehad toen u me onlangs aanreed, en dat kan niet bepaald een prettige kennismaking worden genoemd, dunkt me. Bovendien heb ik de wagen zelf nodig, ik moet er nu in naar huis. En morgen kan ik hem evenmin missen."

De man bleef glimlachen. „Maar ik heb hem alleen vanavond nodig," hield hij aan. „En u hoeft niet onmiddellijk uit te stappen; ik rijd met u mee naar uw woning of waarheen u wilt en daar neem ik hem van u over. En ik beloof u de auto morgenochtend terug te brengen, zo vroeg u verkiest. Desnoods vanavond nog, wanneer u daar de voorkeur aan geeft. Maar dan wordt het vrij laat. Beter dus morgenochtend. Tegen acht uur. Schikt u dat?"

„Veronderstel dat ik u nooit terugzie? Die mogelijkheid zit erin," zei Jim half glimlachend, half in ernst.

„Ik zal u een waarborgsom geven, vijftig pond. Ik heb het geld bij me, overgehouden van de veiling... de spullen brachten minder op dan ik had verwacht. Wat kunt u meer verlangen? Ik maak het redelijk met u, nietwaar?"

„Ik..." Jim aarzelde en scheen dan een besluit te nemen. „Ja, dat is inderdaad redelijk. Oké, stap in en u kunt de wagen overnemen nadat ik mijn gezelschap naar huis heb gereden."

Robin stond zijn plaats naast Jim met enige tegenzin af aan de man met het donkere gezicht en ging zelf in de laadruimte van de vrachtwagen op een kist zitten. Niemand sprak gedurende de korte rit naar Tedham Green, waar Jim op de hoek bij de kerk stopte. Hij opende het portier en stapte uit. „U kunt hem nu overnemen," zei hij. „We wonen niet ver hiervandaan en lopen dat korte stuk. Wilt u de wagen hier terugbrengen — op deze hoek — om ongeveer negen uur morgenochtend?"

„Daar kunt u van op aan," verklaarde de ander.

„Afgesproken! Dan krijg ik nog die drie pond en de waarborgsom van u."

Phil haalde het geld uit een dikke portefeuille en gaf het Jim; daarna schoof hij achter het stuur, startte de motor en reed weg, nagestaard door Jim en de drie jeugdige Lesters.

„Ik vraag me af: zou hij weten of vermoeden dat we hem en zijn vriend, meneer Smith, hebben bespioneerd en afgeluisterd?" zei Derek eindelijk langzaam.

Jim schudde het hoofd. „Hoe kunnen zij dat te weten zijn gekomen? De mogelijkheid bestaat misschien, maar het lijkt me niet waarschijnlijk. Ik ben overtuigd dat de man ons door een toeval tegen het lijf is gelopen." Hij zweeg even. „Dat verhaaltje over het ophalen van veilinggoederen is natuurlijk een leugen," vervolgde hij. „Maar ik moet bekennen dat ik nieuwsgierig ben waar mijn wagen vanavond dan wel heen gaat."

„Naar de Brenthamse hei," liet Robin zich horen.

Jim knikte bevestigend

„Ik heb zo'n idee dat je de plank niet ver misslaat... o, bewaar me; wat zou híj willen?"

De laatste woorden, waarmee Jim zichzelf onderbrak, werden veroorzaakt door het verschijnen van de burgemeester aan het tuinhek van zijn woning; hij maakte heftige gebaren in de richting van Jim.

„... eieren... gisteren al besteld..." waren de brokstukken van zinnen, die zij meneer Acres hoorden roepen.

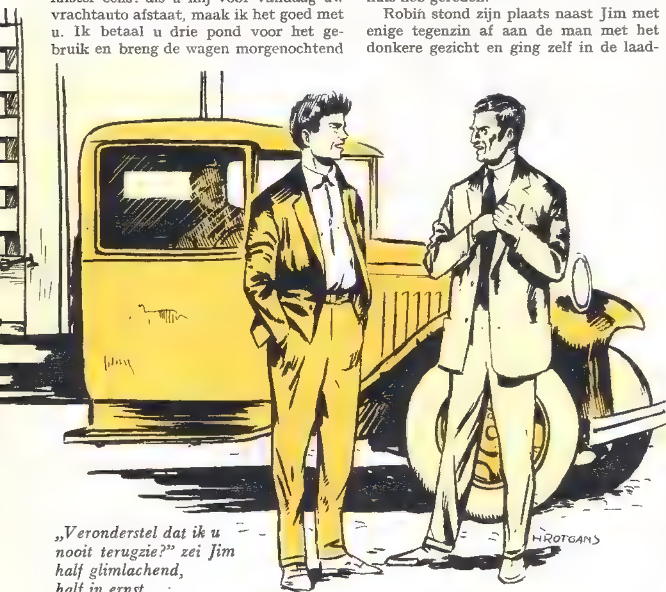
„Ik kom straks nog even naar jullie huis," mompelde Jim. „Dan heb ik misschien een plannetje bedacht."

Hij wuifde een groet en liep vlug naar het tuinhek om te vragen wat de burgemeester wenste.

De drie Lesters wandelden naar huis.

Zij waren nauwelijks binnen, toen zij op de weg een auto hoorden stoppen; Jane keek door het raam van de huiskamer en zag een ogenblik later Caroline half hollend over het tuinpad aankomen. Ze verliet de kamer en opende de voordeur.

„Hallo," groette Caroline. „Meneer Jacobs heeft de tantes van mama naar het station gereden; ik ben meegegaan en heb hem weten over te halen me daarna hier te brengen. Het speet me verschrikkelijk dat ik vanmiddag niet met jullie mee kon. Maar ik moest beleefd blijven tegenover de tantes en..." Ze brak haar woorden af en keek haar vriendin onderzoekend aan.

„Veronderstel dat ik u nooit terugzie?" zei Jim half glimlachend, half in ernst.

„Er is iets gebeurd! Ik zie het aan je gezicht. Wat is het?"

„Ssst," waarschuwde Jane. „Kom mee naar mijn kamer; dan zal ik het je vertellen. Mama is in de keuken en ik heb liever dat ze het niet hoort. Het heeft allemaal te maken met meneer Smith en Phil."

Ze ging Caroline voor naar haar slaapkamer en deed daar verslag van de gebeurtenissen, welke zich die middag na hun bezoek aan Maybury Place hadden afgespeeld. Caroline zat op de rand van het bed, de handen gevouwen in haar schoot, en luisterde aandachtig. Geleidelijk aan verscheen op haar gezicht een scherpe trek van uiterste gespannenheid. Als van een bloedhond, die een spoor ruikt, dacht Jane, ofschoon ze onwillekeurig glimlachte om de vergelijking.

„De Brenthamse hei," fluisterde Caroline zuchtend, nadat Jane alles had verteld. „O, wat zou ik dáár vanavond graag zijn."

„Het is maar een veronderstelling van ons," merkte Jane op. „Best mogelijk dat hij met de vrachtwagen ergens anders heen rijdt. Maar aangenomen dat ons vermoeden juist is en hij naar de Brenthamse hei gaat en dat jij er ook bent, wat kun je dan... ja, binnen!"

Jane had zichzelf onderbroken, omdat er zacht op de deur werd getikt. Robin verscheen op de drempel; hij zag er opgewonden uit.

„Jim heeft juist met Derek en mij gesproken," zei hij zacht. „Jim zegt dat hij er veel voor voelt vanavond naar de hei te gaan om te zien of er werkelijk iets gebeurt. Het schijnt dat hij misschien een auto kan lenen. Meer wilde hij niet zeggen, maar Derek en ik gaan na de thee meteen naar zijn huis. Dan weet hij zeker of er een auto voor hem beschikbaar is. We drinken vroeger thee dan gewoonlijk, weet je, want mammie moet nog ergens heen."

„Ik ga mee," verklaarde Caroline op een toon van beslistheid. „Naar de kippenfarm, bedoel ik. En jij ook, Jane. Tenslotte hebben wij het eerst vastgesteld dat meneer Smith er duistere praktijken op na houdt. Zij zijn net zo goed onze misdadigers — de jouwe en de mijne — als die van Jim. Bovendien, als er iets gebeurt, wil ik erbij zijn!"

Jane keek enigszins bezorgd. „Ja maar, Caroline... Heb je eraan gedacht hoe laat het dan wordt? Mama is er altijd op gesteld dat we uiterlijk half negen binnen zijn. Maar dat is onmogelijk als we een rit naar de Brenthamse hei maken. Derek, Robin en ik kunnen dus niet met Jim meegaan. Jij trouwens ook niet. Als jij niet vóór tien uur of zo thuis bent, zullen meneer en mevrouw Jacobs zich vreselijk ongerust maken. Misschien bellen zij dan je familieleden of de politie op. En meneer Jacobs komt natuurlijk allereerst naar ons huis om je af te halen of te informeren waar je bent."

... en zag een ogenblik later Caroline half hollend over het tuinpad aankomen.

„Je hebt gelijk," gaf Caroline toe. „Maar we moeten het toch op de een of andere manier klaarspelen naar de Brenthamse hei te gaan," vervolgde ze. Haar ogen staarden naar een waterverfschilderij van Jane dat aan de wand hing. „Ik geloof..." zei ze peinzend, „ja... dat is de enige oplossing. Ik bel mevrouw Jacobs op en zeg dat ik vannacht bij jou logeer. Dan jok ik niet, want ik zal het wel moeten doen. En maak je daar geen zorg over, ik ga op de divan liggen en heb alleen een deken nodig. Laat ik nu het verloop van onze expeditie even nagaan... Als het Jim lukt een of ander vervoermiddel te lenen en we vertrekken om ongeveer half zes, dan kunnen we schat ik een uur later, dus half zeven, aan de Brenthamse hei zijn. Aangenomen dat we onze inlichtingen om half negen hebben..."

„Wat voor inlichtingen?" onderbrak Robin haar.

Maar Caroline was niet af te leiden van het schema dat ze zakelijk uiteenzette op de min of meer pedante toon, die zo sterk aan haar moeder deed denken.

„Die inlichtingen zullen van grote waarde zijn voor de politie, nadat we hen ervan op de hoogte hebben gebracht," zei ze slechts en vervolgde dan: „We kunnen om ongeveer half tien hier terug zijn. Mogelijk iets later. Laten we zeggen tien uur." Ze sprak nu weer op meer natuurlijke toon. „H'm... het kón erger."

„Dat kon het níét!" zei Jane. „Mama zou woedend zijn als we zo laat thuiskwamen."

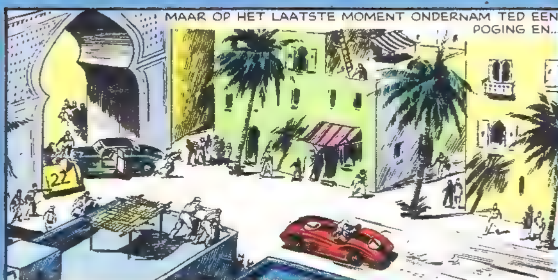
Caroline fronste nadenkend haar voorhoofd. „H'm. Het is moeilijk. Je moeder zou zich wellicht ongerust maken en vrezen dat je een ongeluk is overkomen. Dat is altijd de eerste gedachte van volwassenen als je later dan gewoonlijk thuiskomt. We mogen haar natuurlijk geen leugenachtig verhaal vertellen, maar van de andere kant kunnen we evenmin de... eh ... juiste feiten bekendmaken. Niet vóór we thuis zijn althans. Het lijkt me het beste niets te zeggen en een boodschap achter te laten of, beter nog, op te bellen. Vanuit een publieke telefooncel. Dat doe ik ook. Zeg haar eenvoudig dat je laat thuiskomt en dat ze zich niet ongerust hoeft te maken."

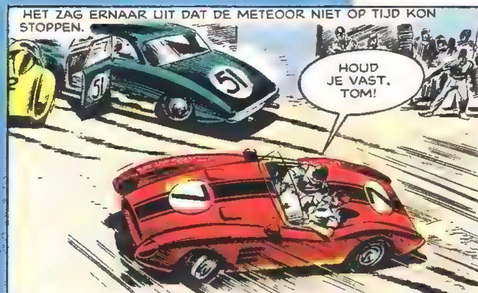
Wordt vervolgd

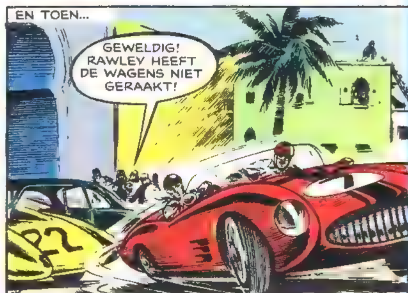
Ted en Tom

en de monsterrace

TED RAWLEY EN TOM BOYCE DEDEN MEE AAN EEN GROTE AUTORACE DOOR EUROPA EN AFRIKA. EEN ANDERE RENNER, BURT MALDON, WILDE HEN UITSCHAKELEN, MAAR HIJ HAD TOT NOG TOE GEEN SUCCES GEHAD. BIJ DE START VAN DE EERSTE ETAPPE IN AFRIKA DREIGDE ER GEVAAR...

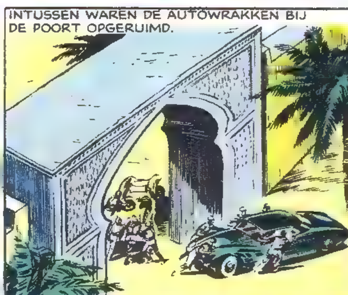

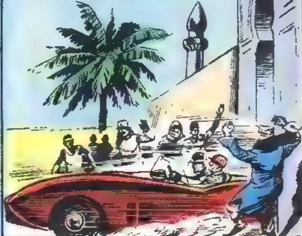

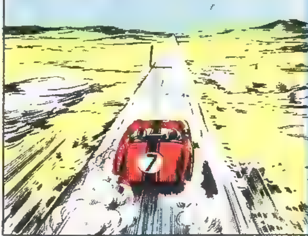

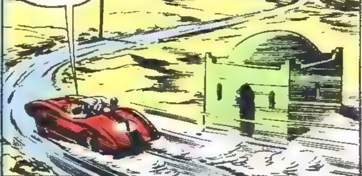

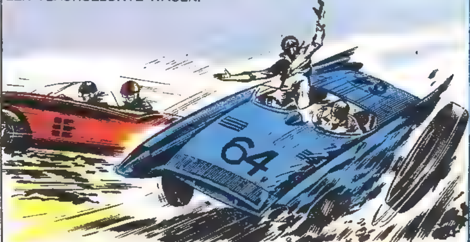

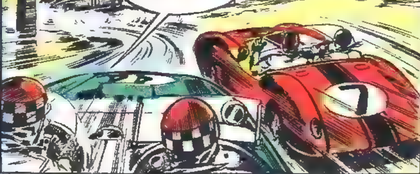

EVEN LATER REED TED DE STAD UIT.

EN DIRECT SCHOOT HIJ EEN AANTAL ANDERE DEELNEMERS VOORBIJ.

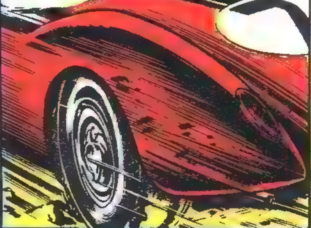

URENLANG STOOF DE WAGEN DOOR DE HETE WOESTIJN.

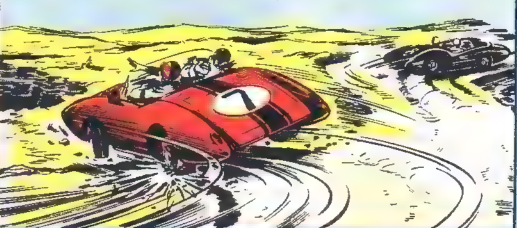

NA LANGE TIJD KREGEN ZE DE KOPLOPERS IN HET OOG.
DAAR GAAN DE VOORSTEN! WE LOPEN IN!

AF EN TOE ZAGEN DE VRIENDEN EEN VERONGELUKTE WAGEN.

EVEN LATER PASSEERDE TED GRAAF VASSI, EEN VAN DE DEELNEMERS. DEZE ZEI BEWONDEREND:
TJONGE, DIE RAWLEY WEET HOE JE MET EEN WAGEN MOET OMGAAN!

DE HITTE WERD NU STEEDS DRUKKENDER.
WE MOGEN DE BANDEN WELEENS CONTROLEREN. MET DEZE HITTE HEBBEN ZE VEEL TE LIJDEN!

TOM HAD GELIJK! JUIST OP DAT OGENBLIK WAS EEN VAN DE BANDEN DOORGESLETEN EN...

PLOTSELING WEERKLONK EEN LUIDE KNAL EN DE METEOOR ZWENKTE VAN DE WEG AF...

Kleurplaat

„Nee," zei Ruth plechtig.

Korte tijd later was de vermomming klaar. Het kleine meisje leek nu precies een Eskimokind en had weinig of niets meer van een blanke.

„Kijk eens, Samik, nu heb je een zusje," riep Marilyn uit toen de jongen binnenkwam en vol verbazing naar het meisje staarde. „Luister, Ruth," vervolgde ze, „straks komen die nare mensen hier. Ik zal ervoor zorgen dat ze jou niet meenemen, dat beloof ik je, maar dan moet jij hier blijven en lief met Samik gaan spelen en als die mensen iets tegen je zeggen mag je geen antwoord geven."

Een ogenblik later ging de deur open en traden Davis en zijn vrouw binnen. Kara kwam uit de keuken met het ontbijt en Marilyn zei: „Het spijt me erg, maar u kunt niet onmiddellijk vertrekken. Een van de honden is ziek."

„Wat kan dat schelen? Dan laten we die zieke hond hier," bromde de man.

„Dat is onmogelijk," antwoordde Marilyn. „Hij is de leider van het span. Aan

Avontuur in het hoge noorden

Vervolg van bladzijde 15

hem gehoorzamen de anderen en als hij er niet bij is, is er met het span niets te beginnen."

De man en de vrouw keken haar boos aan, maar ze begrepen dat er niets anders opzat dan te wachten.

Twee uur gingen voorbij... twee uur vol van angstige spanning. Marilyn was al een paar keer naar buiten gegaan, zogenaamd om naar de honden te kijken en het zieke dier te verzorgen. Toen ze op een gegeven ogenblik weer binnenkwam gebeurde datgene waarvoor ze bang was geweest.

Samik kwam vanuit de keuken de kamer binnenhollen, gevolgd door Ruth, die hem probeerde te pakken. Ze waren allebei zo opgewonden dat ze de waarschuwing van Marilyn helemaal vergeten waren. Toen Ruth de man en de vrouw zag, bleef ze plotseling staan en keek hen met grote angstogen aan. Marilyn zei vlug in de Eskimotaal tegen Samik, dat hij zijn zusje mee moest nemen naar de keuken, maar het was al te laat. Opeens riep Ruth: „Ga weg, nare man!" en door die Engelse woorden verraadde ze zich.

„Dat is het meisje!" riep Davis uit. „Hoe komt ze hier?"

Marilyn wist niet wat ze moest zeggen. Ontkennen zou haar niet meer baten. Even was het doodstil in de kamer, toen zei de vrouw: „Ik wist wel dat we nooit met haar weg zouden komen, Jack!"

„Houd je mond!" brieste de man. „Ik laat me niet door die meid op mijn kop zitten!"

Hij kwam dreigend op Marilyn af, maar op dat ogenblik vloog de keukendeur open en verscheen Kara. Er vloog iets uit haar hand... een koekepan, die Davis precies tegen zijn slaap trof.

De man maakte een wilde beweging en viel toen op de grond. Vliegensvlug greep Marilyn uit een lade de revolver van haar vader. Hij was niet geladen, maar ze hoopte, dat ze de ontvoerders ermee op een afstand zou kunnen houden. De vrouw had zich een hoek van het vertrek teruggetrokken en snikte zachtjes.

Op dat ogenblik werd een ander geluid hoorbaar... het geluid van een slee. Een paar tellen later was het vertrek vol mannen in uniform. De agenten waren gekomen en Marilyn slaakte een diepe zucht van verlichting. Ze liet de revolver vallen en zocht tastend steun tegen de muur.

Toen alle rumoer verstomd was en de man en de vrouw door de agenten naar buiten waren gebracht, wendde de sergeant zich tot Marilyn. „Je hebt je kranig gehouden," zei hij. „Als die twee verder naar het noorden waren getrokken, hadden we hen waarschijnlijk nooit meer te pakken kunnen krijgen."

„Ik weet niet wat er gebeurd zou zijn als Kara me niet te hulp gekomen was," zei Marilyn. „Maar er is nog iets dat ik niet begrijp. Waarom lieten ze hun helikopter hier staan?"

„Ik vermoed dat ze geen benzine meer hadden. Vergeet niet dat ze er al een goeie vierhonderd kilometer op hadden zitten van Toronto tot hier. Ze lieten het kind in de helikopter achter, omdat ze bang waren dat jij al van de ontvoering gehoord had en hen zou verdenken."

„Wat waren ze verder van plan?"

„Hun plan was van jou een slee en honden te huren, de kleine Ruth op te halen en dan zo ver mogelijk naar het noorden te trekken en daar te blijven tot de opschudding rond de ontvoering wat geluwd was. Dan zouden ze natuurlijk een losgeld eisen, dat waarschijnlijk zou moeten worden uitbetaald aan een medeplichtige in Toronto."

„Maar Ruth had in die helikopter dood kunnen gaan van de kou," zei Marilyn.

De politieman knikte zwijgend. Toen zei hij: „Wat ik nog vragen wilde: wil je het meisje nog een dag hier houden, dan zal ik haar morgen met een helikopter laten ophalen."

„Natuurlijk," zei Marilyn.

„Goed, dan brengen we haar morgen meteen terug naar haar ouders. Ik denk dat die je wel dankbaar zullen zijn."

En de heer en mevrouw Barlow waren Marilyn inderdaad erg dankbaar voor wat ze voor hen en hun dochtertje gedaan had. Boodschappen gingen heen en weer en het gevolg was dat Marilyn uitgenodigd werd om met Ruth mee naar Toronto te komen en een week bij de Barlows te blijven logeren. Natuurlijk nam ze die uitnodiging graag aan. Toronto... de gedachte alleen al dat ze nu eens een kijkje mocht nemen in die grote stad, maakte haar dolblij.

Twee dagen later zat Marilyn in een ruime auto, die langzaam door een van de hoofdstraten van Toronto reed. Naast haar zat mevrouw Barlow en tussen hen in zat Ruth, die honderd uit praatte en over elke winkel waar ze langs kwamen iets te vertellen had.

„Denk erom dat je me ook nog een speelgoedwinkel wijst," zei Marilyn. „Ik wil een cadeautje kopen voor Samik. Wat denk je, Ruth? Zou hij blij zijn met een auto? Hij heeft nog nooit auto's gezien."

Ruth dacht diep na en verklaarde toen met een ernstig gezichtje dat een auto inderdaad het leukste cadeau zou zijn.

Marilyn kocht cadeaus voor Kara en Samik, voor haar vader en voor Nangak en zelf kreeg ze ook vele cadeaus. Het werd een onvergetelijke vakantie.

Terreur in de Zuidzee

WAAR IS DJINN? EN WAAR ZIJN SAFARIAN EN HAWKER HEEN? BOB WIL ER HET ZIJNE VAN WETEN...

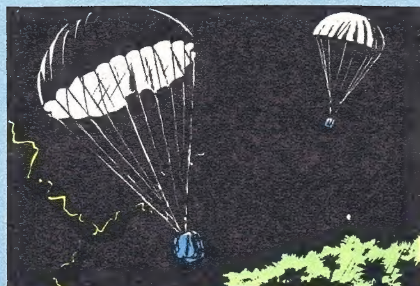

DAAR ZIJN DE PAKKEN! MOOI GEDAAN!
ALS ZE MAAR NIET AFDRIJVEN!

·ÉÉN...

IK WAS ER AL BANG VOOR. HET TWEEDE IS ERGENS IN DE BOMEN TERECHTGEKOMEN!

EEN EIND VERDER...
GELUKKIG, HET WORDT MINDER!

DE LUCHT KLAART OP EN... WAT?!

EEN PAK AAN EEN PARACHUTE! O, VANDAAR DAT VLIEGTUIG!

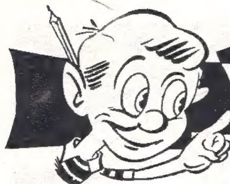
NU WIL IK TOCH WELEENS WETEN WAT SAFARIAN EN HAWKER WERKELIJK UITVOEREN!

ER ZAL NIETS ANDERS OPZITTEN DAN HET GEVAL OPEN TE MAKEN!

WATERDICHT ZEIL, EEN LAAG JUTE... NOU, NOU, HET IS GOED VERPAKT!

LIEVE HELP! MAAR... DAT IS...

!
HET SPIJT ME DAT IK U MOET STOREN, MENEER FRANCVAL! NEE, NEE. LAAT UW GEWEER MAAR LIGGEN WAAR HET LIGT!

WIE PUZZELT ER MEE?

Kruiswoordpuzzel

Horizontaal:

1 Half zout, half zoet water
5 Boom
7 Smaad
9 Graansoort, die voornamelijk in de tropen groeit
11 Neerslag
12 Staatsspoor (afk.)
13 Vreemd
15 Brandstof
16 Verenigde Naties (afk.)
17 Muzieknoot
18 Gedorste korenhalmen
20 Moeder
22 Slot
23 Kip, die kuikens heeft
26 Voegwoord
28 Effen; glad
30 Persoonlijk voornaamwoord
32 Grootmoeder
34 Lang touw, dat cowboys gebruiken
35 Ooft

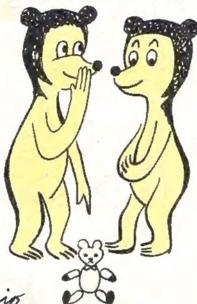
Verticaal:

1 Lichaamsdeel
2 Indien
3 Hijstoestel
4 Over een poosje
5 Bijwoord met de betekenis van: zeer of heel
6 Geschut
8 Nummer één
10 Koude lekkernij
14 Arbeidsovereenkomst (afk.)
15 Fris
16 Rechterlijke uitspraak
17 Beenbekleding
19 Afkorting van Marie
21 Huid
24 Voorzetsel
25 Kunstmest
27 Meisjesspeelgoed
29 Huisdier
31 Lage temperatuur
33 Voegwoord

VERBORGEN VOGELNAMEN

In elk van onderstaande zinnen is de naam van een vogel verborgen.

1. Ik geloof, dat deze verkoping u inderdaad weinig opgeleverd heeft, zei de makelaar.
2. Men hoeft in ons land gewoonlijk niet op veel ijs te rekenen.
3. Het vest is nog niet klaar, zei het meisje, maar ik brei geregeld door.

Ziekenlijstje

***Rudy Gebbink (9), Zeehaenkade 10, Utrecht,* is al een hele tijd ziek. Hij zou graag wat post ontvangen. Zijn hobby is het verzamelen van kleine legpuzzels.**

OPLOSSINGEN PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Versje in cijfers

ONWEER

Wat is het drukkend en bladstil,
Geen zuchtje ons verkoelen wil,
We houden op met spelen
En zitten dan wat voor het huis.
Daar boven ons is het niet pluis
Van vreemde grijze, gele
En zwarte wolkenbollen, die
Het land heel donker maken, zie
Een prachtig-felle bliksemschicht
Springt naar de aard, verblindend licht.
Het onweer gaat beginnen;
Nu moeten we naar binnen.

De woorden waren: bijl - herfst - zomer - vrucht - jarig - pond - blauw - ziek.

Woorden breien

TURK - TREK - BERK - BERG - BELG.
Er zijn natuurlijk meer oplossingen mogelijk.

Kruiswoordpuzzel

	A	K	S		A	L
	A	N	T	I		O
F	L	A	R	D		O
L		P	A	A	R	D
A	F		F		O	
T	O	N		K	O	K
	R		Z		M	A
S	T	R	O	P		A
T		A	D	R	E	S
U		T	R	U	I	
G	IJ		A	L	S	

Optelsom

STRAAT + MAKER = STRAATMAKER

Oplossing van de kruiswoordpuzzel van Ronnie v. d. Berg in Hillegom:

	K	A	A	R	T	
S		R	A	M		H
T	E		R		D	O
O	R	A		L	E	O
E	E		K		N	F
L		P	A	P		D
	K	O	N	IJ	N	

LEONARD
IK HOUD ER NIET VAN DAT ZE OVER MIJN SCHOUDER MEELEZEN!

WE ZIEN NIKS!

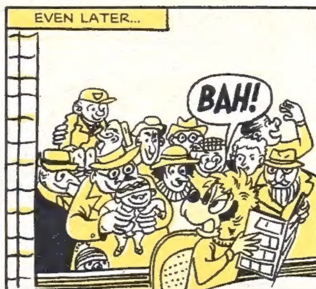

DAAR OP DIE BANK KAN IK RUSTIG LEZEN!

KIJK TOCH VOOR JE!

VOOR-AAN IS NOG PLAATS!
LEES SJORS

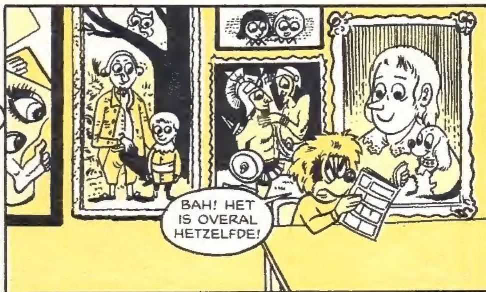

CAFE
AH, DAAR ZIE IK EEN RUSTIG TAFELTJE!

EVEN LATER...
BAH!

CAFE
HEE, LEO-NARD, IS ER IETS?

IK KAN NERGENS RUSTIG LEZEN! IEDEREEN WIL STEEDS MEELEZEN!

GA DAN IN HET MUSEUM ZITTEN! DAAR HEB JE VAN NIEMAND LAST!
GOED IDEE!

BAH! HET IS OVERAL HETZELFDE!

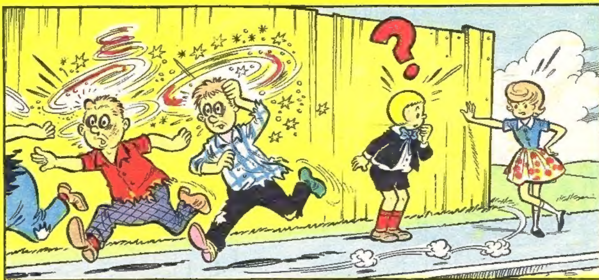

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.